

T
ID, som varit — med fulla händer
har du givit oss sorgens ve.

DEN 24 NOVEMBER

1899

TID, som varit — med fulla händer
har du gifvit oss sorgens ve.
Löften, lämnade ouppfyllda —
alt hvad hittils af oförskylda
lidanden du har vågat ge.
Si, din furstliga gåfva länder
till vår heder — och lärt oss se.
Främst vår svaghet; men jämte denna,
att vår rätt är en makt härnäst.
Faran är det, som lärt oss känna,
hvad och hvilka vi skylla mest.

Onda öden, I stält och ställen
stumma frågor, som fordra svar.
Äger sanningen målsmän kvar,
starka nog att besegra era?
Vilja fins; men det fordras mera.
Dag, som är — redan innan kvällen
skall du prisas för hvad du var.
Ej med jubel — det tillhör tider,

tillhör länder med lyckans drag.
När ett folk inför döden strider,
lyder känslan en annan lag.
Djup och innerlig, tacksamheten
finner vägen till mod och män.
I, som ären i dag, I veten,
hvem och hvarför I gifven den.

Tid, som kommer — din morgon dagas
mörk och mulnande, hvart du ser.
Men hvad hälst, som har skett och sker,
låt af intet ditt mod försvagas!
Din är rätten. — Så gå din bana
stolt och manligt och öfvervägdt!
Tid, som kommer och som vi ana —
lär af det, som vi ädlast ägt!

Mikael Lybeck.

